

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 568/2022
22.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Петровић, адвокат у ..., против туженог ББ из ..., власника браварске радње „Митар 015“, чији је пуномоћник Александра Маринковић, адвокат у ..., ради утврђења и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2124/21 од 02.11.2021. године, у седници већа од 22.09.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2124/21 од 02.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини П1 42/20 од 02.06.2021. године, ставом првим изреке, утврђено је да је тужилац био у радном односу на неодређено време код туженог, као оснивача браварске радње „Митар“ у периоду од 14.04.2005. године до 14.02.2007. године и од 15.04.2007. године до 04.01.2011. године, као оснивача самосталне браварске радње у периоду од 29.03.2011. године до 22.12.2014. године, као оснивача браварске радње „Митар 015“ у периоду од 12.02.2015. године до 01.12.2019. године, на пословима ..., а одбијен је захтев тужиоца да се обавезе тужени да га врати на рад; ставом другим изреке обавезан је тужени да за периоде од 14.04.2005. године до 01.06.2006. године, од 15.04.2007. године до 04.01.2011. године, од 29.03.2011. године до 22.12.2014. године и од 12.02.2015. године до 01.12.2019. године у корист тужиоца уплати доприносе за ПИО надлежном РФ ПИО према основици коју чини минимална зарада, а по стопи која буде важила на дан уплате; ставом трећим изреке одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу на име накнаде штете у висини минималне зараде исплати износ од 27.333,00 динара за децембар 2019. године и износ од 28.986,72 динара за јануар 2020. године са законском затезном каматом од 01.03.2020. године до исплате; ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 121.553,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2124/21 од 02.11.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом, другом и четвртном ставу изреке.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду применом члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20) и установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијски навод којим се указује на погрешно утврђено чињенично стање, Врховни касациони суд није разматрао јер, према члану 407. ЗПП, није разлог за изјављивање ревизије.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је оснивач три радње: СЗР „Митар“ од 14.04.2005. године до 04.01.2011. године, самосталне браварске радње од 29.03.2011. године до 22.12.2014. године и браварске радње „Митар 015“ од 12.02.2015. године па надаље. Тужилац је у периоду од 01.01.1998. године до 10.12.2019. године обављао послове ... код туженог без закљученог уговора о раду. Тужилац је свакодневно долазио на посао и обављао рад у пуном радном времену. Тужени је за обављени рад исплаћивао тужиоцу зараду, а није уплаћивао доприносе за пензијско и инвалидско осигурање. Тужени је доприносе уплатио само у периоду од 01.06.2006. године до 15.02.2007. године када је тужилац био пријављен као радник у СЗР „Митар“.

Нижестепени судови су применом члана 32. Закона о раду и чланова 13. става 1. и 51. Закона о доприносима за обавезно социјално осигурање утврдили да је тужилац био у радном односу код туженог, као оснивача радње, јер је свакодневно радио на пословима ... и примао зараду иако није имао закључен уговор о раду, при чему му доприноси за обавезно социјално осигурање нису уплаћивани. Чињеница да су радње чији је оснивач тужени брисане из регистра Агенције за привредне регистре не утиче на одлуку јер тужени одговара за обавезе које проистекну из пословања радње својом имовином.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену члана 32. Закона о раду - ЗОР. Тужилац је у периоду од 01.01.1998. године до 10.12.2019. године пуно радно време свакодневно радио у радњама туженог на пословима ..., при чему тужени није закључо са тужиоцем уговор о раду. Стога су испуњени услови из члана 32. ЗОР за утврђење да је тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог.

Нису основани ревизијски наводи којима се истиче да тужени не може уплатити доприносе за обавезно социјално осигурање у корист тужиоца јер су радње у којима је тужилац обављао рад брисане из регистра АПР. Тужени у складу са чланом 85. Закона о привредним друштвима, као оснивач радњи у којима је тужилац радио, одговара за обавезу уплате доприноса за обавезно социјално осигурање својом имовином и након брисања радњи из регистра.

На основу наведеног, Врховни касациони суд је применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић